

9

ROODMANTELTJE

DOOR
P. LOUWERSE

AMSTERDAM H.J.W. BECHT

ROODMANTELJE

ROODMANTELJE

DOOR

P. LOUWERSE

GEÏLLUSTREERD DOOR JAN SLUIJTERS

VIERDE, VERBETERDE DRUK

AMSTERDAM
H. J. W. BECHT

MABARJOTJE ROODMANTEL.

Er was geen enkel sterretje aan heel de lucht te zien, en waaien, dat het deed, o, van belang!

Geen wonder, het was achter in October en reeds bijna al het zomergroen verdord.

Slechts hier en daar bloeide nog een enkel bloempje, dat nieuwsgierig was of de ganzen nog zouden komen. De ganzen, weet je, die uit het koude Noorden vluchten om hier den winter door te brengen.

Die waren er al een veertien dagen, en had het niet zoo gestormd en waren de boomen niet al zoo kaal geweest, dan hadden ze, als ze die bloempjes zagen, vast gedacht, dat ze in de war waren en dat de zomer nog lang niet uit was.

De maand September en de halve maand Roodmanteltje

MABARJOTJE ROODMANTEL.

October hadden vreeselijk veel regen gebracht, zoodat de boertjes, die vóór den winter nog graag wat tarwe zaaien, al gezucht hadden, dat er het volgende jaar vast een hongersnood zou zijn.

Maar kijk, daar kwam meneer de wind, en die blies 's morgens, 's middags, 's avonds, 's nachts ja, als er dan nóg wat van den dag overgebleven was, zou hij ook geblazen hebben; maar omdat er na den nacht niemandal meer overschoot, begon hij 's morgens maar met nieuwen moed.

De molens maalden dat het een lust was; de scheepjes sprongen langs het water, als lammetjes op de heide; de boeren klaptten van blijdschap in de handen, omdat hun land nu zoo heerlijk droog werd, en ze nog hard konden gaan werken; terwijl de jongens het uitgierden van, pret als ze hun hoed, dien de wind zoo netjes afgewipt had, moesten naloopen.

Alleen de spinnen zetten een heel leelijk gezicht, omdat ze geen mooie, lange draden meer konden maken; want dat gaf een vreugde!

Als ze onder een blaadje weggekropen zaten en naar de voorbijgangers keken, dan konden de kinderen niet meer lachen om de grappen van

MABARJOTJE ROODMANTEL.

Jan Klaassen met zijn Griet, dan lachten zij om de grimassen, die de menschen maakten.

Daar kwam een dikke boer op zijn gemak aanloopen en precies tegen zulk een langen herfstdraad.

„Pff, brr,” zei hij dan en wreef aan zijn mond.

Daar kwam een haastig heertje; hij zag de boomen haast niet en nog veel minder dat dunne weefsel, dat over den weg slingerde.

„Pff, brr, pff, brr,” riep hij en stond even stil om zijn neus te krabben; want die kittelde zoo, omdat er een stukje draad op zat.

Daar kwam een huzaar met een lange sleep-sabel en een haren muts op. Eigenlijk was hij heelemaal haar, want alles was knevel, baard of muts.

Alleen zijn ooren waren bloot en..... slinger-slang, — „zaterdagse spinraggen!” riep hij en trok aan zijn ooren, omdat de draad er rond geslingerd was, als een streng zijde om een haspel.

Daar kwam een hondje aan!

Zie je dat? Juist tegen zulk een draad aan.

Hoor hem eens knorren en grommen! Hij gaat languit op den weg liggen, poetst met zijn beide voorpootjes zijn neusje, krabbelt met een

MABARJOTJE ROODMANTEL.

zijner achterpootjes het oortje, springt op en begint met den kop in de hoogte tegen dat boomblad te blaffen waaronder zich de spin van plezier zit te verkneuteren.

Jawel, zoo was het verleden jaar; maar nu was er geen aardigheid aan. Er waren haast geen boombladeren meer, en als ze er eindelijk, met veel moeite, een gevonden hadden, dan kwam de wind en smeed de lui zoo maar van boven neer, pardoes, op den grond.

Van kwaadheid en verdriet waren ze dan ook maar in hun spleten, holletjes en gaatjes gekropen om stilletjes te gaan slapen.

Slapen, hé ja, dat is juist zoo iets voor luien Kees en zijn kameraadjes.

Slapen, geen nacht, geen dag, geen week, geen maand, neen, een heelen winter lang! Reken eens uit hoeveel dagen dat wel zijn!

Hè, dat moet prettig wezen!

Prettig! — Ja, voor zulke jongens en meisjes, maar niet voor de kinderen, die graag wakker zijn!

Ook niet prettig voor het meisje, dat daar uit school komt.

Kijk maar eens, wat een plezier ze heeft!

Om haar schouders heeft ze een rood manteltje

MABARJOTJE ROODMANTEL.

en dat houdt zij nu open om er heel veel wind in op te vangen, en zóó hard naar huis te draven. Op school deed ze haar best. Wel een beetje gepraat, een paar keer is ze verboden, een enkelen keer heeft ze gelachen, maar, toch ook veel gewerkt en veel geleerd, weet je! En kijk, als dat praten en lachen nu maar niet al te ver gaat, en het werk is goed, ja, méér dan goed, och, dan ziet de onderwijzer wel eens wat door de vingers.

Zoo is het ook met dit meisje gegaan.

Weet je wie ze is?

Welk een domme vraag! Wie kent een mensch nu aan zijn neus?

Dat is nu Maria Barbara Johanna te Lover, bijgenaamd Mabarjotje Roodmantel.

Haar moeder is een weduwe en haar vader heeft ze nooit gekend; want eer ze kon lachen was de man al dood.

Die arme vader! Hij had zoo verlangd een lachje van zijn kind te zien, en nu zag hij alleen traan bij traan in het oog van moeder.

Zoo'n arme kleine meid, wat was ze al vroeg ongelukkig!

Zoo alleen met een moedertje op de wereld.....

MABARJOTJE ROODMANTEL.

Ho, ho! Dat ze ongelukkig was, dat geef ik terstond toe, want ongelukkig is ieder kind, dat geen vader of moeder meer heeft! Maar dat ze alleen maar een moedertje had, die veel van haar hield, dat is niet waar.

Vader Te Lover had drie zusters, die, evenals hij, arm waren! Neen, toch niet, ze waren rijk; want tevredenheid en gezondheid keken uit haar helderblauwe oogen.

Ze woonden samen, en al wat ze verdienden, verdeelden ze samen, en samen hadden ze afspraak gemaakt, dat als haar broer Jan een dochtertje kreeg, dit meisje naar alle drie de tantes heeten zou.

En zoo gebeurde het ook, en kreeg het kind de namen van Maria, Barbara, Johanna.

Ja, die tantes hadden nog meer gedaan. Ze hadden samen afgesproken, dat de kleine van iedere tante het derde part van den naam zou krijgen, als ze haar riepen. Tante Maria gaf *Ma*, tante Barbara gaf *Bar* en tante Johanna gaf *Jo*. Zoo kwam het dat zij Mabarjo zou genoemd worden.

Zou, het gebeurde dus niet?

Wat zal ik je zeggen? Moeder had veel tegen

MABARJOTJE ROODMANTEL.

dien naam. Zoo heetten alleen de Turken en Hottentotten, dacht ze. Maar de tantes stonden er op, en eindelijk had de zieke vader met het hoofd geknikt en gezegd: „Och, vrouw, geef haar dan ook nog een stuk naam naar je eigen zin en noem het kind dan Mabarjotje!”

Nu, dat klonk al zoo heidensch niet meer en moeder gaf toe.

Toen Mabarjotje vier jaar oud werd, kreeg ze van haar drie tantes een rood fluweelen manteltje.

Zoolang Mabarjotje vier jaar oud was, kreeg ze het om de vier Zondagen aan, als het mooi weer was. Toen ze vijf jaar oud was kreeg ze het om den anderen Zondag, en toen ze zes jaar oud was elken Zondag aan. Moeder was er zuinig op; want de tantes konden zoo maar niet ieder jaar haar petekind een nieuwen rood fluweelen mantel koopen.

Nu was Mabarjotje acht jaar en..... ze droeg haar manteltje, dat veel te kort geworden was, Zondags en in de week. Ze ging er mee naar de kerk; ze ging er mee naar school; ze ging er overal mee heen.

Wie Mabarjotje zag, die zag een rooden mantel, en wie een rooden mantel zag, zag Mabarjotje.

MABARJOTJE ROODMANTEL.

En zoo kwam ze aan den naam van Mabarjotje Roodmantel.

Mabarjotje Roodmantel was een lief kind. Waar zij kon, daar deed zij haar moeder plezier, en dat ze op dien dag waarop het zoo woei, met haar rood manteltje in den wind, zoo vroolijk en hard naar huis liep, daarvoor had ze wel redenen.

De onderwijzer moest op reis en had — het was Vrijdag en des Zaterdags was er geen school — voor den middag vrijaf gegeven, en daar Mabarjotje wist, dat moeder dien middag in het bosch van den heer van het dorp hout mocht gaan sprokkelen, begreep ze wel, dat ze mee zou mogen gaan.

In haar gedachten zag ze de vracht al, die ze dragen zou.

Misschien zou ze, voor den donker, wel drie-maal kunnen gaan; want het bosch was dicht bij en de harde wind, die meer en meer opstak, smeed takken van de boomen, zoo dik als haar arm.

En dan, de vrachtjes, die zij haalde, zou ze in het houtschuurtje, dat bij moeders huis was, afzonderlijk leggen, om er met Kerstmis een Kerstvuurtje van te bouwen, waarover moeder oliekoeken bakken zou.

MABARJOTJE ROODMANTEL.

Dat had moeder nu al drie jaar achter elkan-
der gedaan; want op Kerstdag was ze jarig en
dan kwamen de drie tantes altijd een uurtje bij
moeder praten, en aten dan een stuk of drie
oliekoeken mee.

Moeder was nu juist bezig met het vuur nog
eens op te stoken toen Mabarjotje binnenkwam.

„Dag, Moeder! Vanmiddag geen school! Meneer
moet op reis! O, het waait zoo. Er liggen
zoo veel takken op den grond! Mag ik vanmiddag
mee? Ik.....”

Zoo riep ze, maar moeder viel haar in de rede
en zei:

„Ho, ho, kind verslik je niet! Geef me eerst
maar eens een kus, en vertel me dan eens alles,
wat je me zoo al te zeggen hebt!”

Nu, die kus was gauw gegeven, en wat er te
zeggen viel, spoedig verteld.

Mabarjotje had dien middag weinig eetlust.
In een oogenblik was ze klaar en keek toen
maar met ongeduld naar moeder, of die ook nog
niet genoeg had.

Eindelijk waren ze beiden klaar en, daar ging
het, vlak tegen den wind in, naar het bosch.

„Zoo, vrouw Te Lover, ga je wat hout sprok-

MABARJOTJE ROODMANTEL.

kelen?" vroeg Herman-baas, die juist bezig was stoppels op het land in brand te steken.

„Ja," riep Mabarjotje, „en ik ga ook mee!"

Vlak bij het bosch ploegde Willem-neef het land.

„Hout sprokkelen, nichtje?" riep hij. „Nu, er ligt heel wat! Wees maar voorzichtig, dat je geen takken op je hoofd krijgt!"

Vrouw Te Lover zei dat ze oppassen zou, trad het bosch in en.....

„Hier, Moeder, hier!" riep de kleine en raapte, onderwijl ze met een grooten tak kwam aansleepen, nog gauw een anderen op.

In een oogenblik hadden ze haar schorten vol en gingen ze naar huis; maar toen ze weer voorbij Herman-boer kwamen, zei deze: „Laat maar liggen, vrouw Te Lover, als Willem-neef straks met ploegen klaar is, kan hij dat gemakkelijk op de slede bij den ploeg leggen!"

Vrouw Te Lover bedankte den boer vriendelijk en begon opnieuw ijverig te sprokkelen.

Maar hoor dien wind eens!

De boomen buigen, zwiepen en kraken.

Moeder begint wat ongerust te worden en wil juist het bosch uitgaan, als een geweldig groote en dikke eik voor den storm bezwijkt en.....

MABARJOTJE ROODMANTEL.

Ze ziet hem vallen; angstig ziet ze rond naar Mabarjotje, die huilend en gillend op haar moeder toevliegt.

Een vreeselijke gil klinkt boven den storm uit.

Willem-neef en Herman-boer zelfs hooren het en snellen toe, maar te laat.

Moeder Te Lover ligt met verpletterd been onder den stam van den gevallen eik, en Mabarjotje poogt door de takken heen haar te bereiken.

Willem-neef loopt naar het dorp om hulp te halen.

Een kwartier later zijn een achttal mannen en veel vrouwen op de plaats van het ongeluk, en met heel veel moeite wordt de arme vrouw van onder den stam gehaald.

Men legt haar op de slede en in plaats van het gesprokkelde hout wordt zij zoo thuis gebracht.

Het hout werd niet vergeten; iedere vrouw, die er bij was, nam een handvol op den arm en bracht het bij de arme vrouw Te Lover in het schuurtje.

Er bleef geen takje liggen. En toen de goede zielen haar vrachtjes geborgen hadden, gingen ze, op raad van den dokter, die bij de arme vrouw gekomen was, stilletjes naar huis.

MABARJOTJE ROODMANTEL.

's Avonds kwamen de drie tantes en die besloten bij beurten bij haar haar zuster te waken.

Mabarjotje deed al wat zij kon; nu was ze hier en dan weer daar, altijd in de weer. 's Morgens vroeg op, overdag naar school en 's avonds laat naar bed.

Iedereen had schik in dat kind; maar toen de barre winter aankwam, de zieke nog altijd met haar been op bed moest blijven en de tantes ook uit werken moesten, zie, toen kwam de kwaadste tijd aan.

Langzamerhand begonnen de menschen vrouw Te Lover te vergeten, en was het in het begin altijd: „Wel Mabarjotje, hoe is het met moeder? Hier, neem dit voor haar mee!” nu gebeurde dat maar zelden meer.

En wat werden haar kleertjes en haar manteltje slecht!

Moeder had wel gezegd: „Eer het winter wordt, zal ik het manteltje voeren”, maar daarvan kwam nu niets.

En de sneeuw kwam en lag voeten hoog op het land.

En de vorst kwam en deed de grootste wateren bevroren.

MABARJOTJE ROODMANTEL.

En de barre oostenwind kwam en drong door alles heen. Hij kwam hier en daar op het bloote lijfje van Mabarjotje en teekende er blauwe plekken. Arme meid!

Zoo kwam ze eens uit school en onderwijl ze, bibberend van de koude, langzaam voortliep, zag ze wat zwarts op den grond liggen.

Het was een klein, zwart zakje.

Ze voelde dat er iets in zat, dat hard was, en zoodra ze het opende vond ze een reukfleschje met gouden stop.

Dat was eerst een mooie vondst. Als ze dat bij den goudsmid verkocht, dan had ze vast veel geld en kon ze.....

Ja, een meisje van zeven of acht jaren kan al heel vreemd denken.

In alle gevallen, ze zou er vandaag nog maar niets van aan moeder zeggen; ze moest zich eerst eens bezinnen.

Toen ze de deur opende meende ze te hooren, dat er iemand binnen was. Dat was ook zoo.

De mevrouw van het dorp was er. Ze was op reis geweest en eerst sedert een paar dagen thuis gekomen. Nauwelijks had zij gehoord, dat de arme vrouw Te Lover zulk een ongeluk ge-

MABARJOTJE ROODMANTEL.

kregen had, of ze besloot er heen te gaan om te zien, of ze ook iets voor haar kon doen.

Moeder zat op twee stoelen voor het raam, maar kon niet opstaan om haar te ontvangen.

Dat was niemendal, zei mevrouw en begon haar naar een en ander te vragen. Onder andere vroeg ze ook, wie het huisje zoo zindelijk en in orde hield.

„Ja, eens in de week komt een van mijn zusters, mevrouw, om het grove werk te doen; maar wat zoo iederen dag gedaan moet worden, dat doet mijn kleine meid!” zei moeder en zoo kwam het, dat ze nog over Mabarjotje spraken, toen deze binnentrad.

De kleine meid begreep dadelijk, dat het gevonden reukfleschje vast van mevrouw moest zijn en nu durfde ze het ook niet houden.

„Heeft u dit fleschje verloren, mevrouw?” vroeg ze en liet het zien.

Mevrouw bezag het en zei „Ja, kind! waar heb je dat gevonden?”

„Hier op het pad, mevrouw! Het lag op de sneeuw!”

„Je bent een eerlijk kind!” zei mevrouw, maar Mabarjotje werd tot achter haar ooren rood

en dacht: „Ja, maar ik durfde het nu niet houden, anders.....”

Door de goede zorgen van mevrouw werd moeder Te Lover naar het Ziekenhuis in de stad gebracht, en Mabarjotje mocht zolang bij den tuinman van mevrouw zijn.

Dat was een uitkomst! Wel schreide ze toen moeder weggebracht werd, maar toen moeder zelf zei, dat ze nu weer wel gauw beter zou zijn, hield het kind op en ging bij den tuinman in huis.

Vijf weken lang was ze daar geweest, toen ze bij mevrouw geroepen werd. Dat Mabarjotje nieuwsgierig was te weten, wat ze daar doen moest, dat spreekt. Mevrouw zou haar geen kwaad doen, dat wist ze wel. Ze had haar immers betere kleertjes en een nieuw manteltje gegeven.

Had ze bovendien die goede moeder niet naar het ziekenhuis laten brengen om haar weer beter te maken?

„Je moet je beste kleertjes aantrekken, hoor, Mabarjotje,” zei de tuinmansvrouw, en het was alsof ze een traan in haar oogen had.

Het kind deed het en een half uurtje later was ze bij mevrouw.

MABARJOTJE ROODMANTEL.

Maar wat zag ze vreemd op! De drie tantes waren er ook en toen deze Mabarjotje zagen, gaven ze haar een kus en begonnen te schreien.

„Wij gaan naar de stad, kind,” zei mevrouw. „Het rijtuig staat voor. Ga maar mee!”

Mevrouw ging voor en Mabarjotje met de tantes volgde.

Het portier werd gesloten, de koetsier lei de zweep over de paarden en, daar ging het.

Nog nooit had Mabarjotje in een rijtuig gezeten en ze vond het dus heel plezierig. Maar wat ze niet plezierig vond was, dat haar tantes zoo stil en treurig waren.

„We gaan naar het ziekenhuis, kindlief,” zei mevrouw.

De oogen van het kind fonkelden van blijdschap; ze klapte in haar handjes en riep: „Moeder halen?”

„Neen, beste meid,” zei mevrouw, „we gaan haar niet halen. Ik heb gisteren een brief van den dokter gekregen en daarin stond, dat je arm moedertje veel erger was! Ze kon wel eens sterven, kindlief!”

De tantes begonnen hardop te snikken, mevrouw zelf kreeg tranen in de oogen en Mabarjotje

MABARJOTJE ROODMANTEL.

kon het nu niet langer uithouden; ze begon te schreien en riep maar: „Mijn lief, goed moedertje zal sterven!”

Eindelijk kwamen ze in de stad en voor het ziekenhuis hield de koets stil. Een bediende opende het portier en liet de dame met haar gezelschap binnen.

Mabarjotje werd in dat groote huis haast bang en ze had wel naar haar moeder willen vliegen, maar de knecht had gezegd: „Wachten, alstublieft!”

Wat vielen haar die minuten lang!

Eerst werden de tantes geroepen en die kwamen tien minuten later bitter schreiende terug.

Toen gingen mevrouw en Mabarjotje.

Ze gingen wel drie trappen op en wel vier gangen door, en kwamen ten leste aan een deur, die opgedaan werd door een dienstmeisje, dat er voor stond.

Ze traden binnen en..... op een ledikant daar in den hoek.....

„Moeder, lieve moeder!” riep het kind en snelde naar het ledikant eer de verpleegster haar kon tegenhouden.

De zieke lichtte even het hoofd op, keek

MABARJOTJE ROODMANTEL.

eerst mevrouw aan en zei: „Dank u, d-dank u,” en toen greep ze naar het handje van haar lieveling, maar ze kon niets anders zeggen dan: „Wees br-braaf, al-altijd, br-braaf! D-d-dag Mab-Mabar.....”

Meer zei ze niet! De arme vrouw Te Lover was dood. Mabarjotje Roodmantel was een wees!

Het kind was niet dan met geweld van het ledikant te krijgen; ze wilde en ze zou bij haar moedertje blijven.

Neen, nu vond ze het rijden in een mooi rijtuig niet plezierig! Ze was zelfs boos op mevrouw, omdat ze haar van moedertjes ledikant had laten weghalen.

Het rijtuig kwam thuis, de tantes gingen heen en Mabarjotje zocht haar kamertje bij den tuinman weer op, om eens in alle stilte uit te schreien.

Uitschreien? Welzeker! Als kinderen veel geschreid hebben, dan hebben ze een poosje geen tranen, en als dan het zonnetje maar even komt kijken, of iemand spreekt hen maar eens vroolijk toe, dan lachen ze weer eventjes.

Zoo ging het met Mabarjotje ook en het duurde niet lang, of ze was weer hetzelfde kind van vroeger.

Toen de goede mevrouw zag, dat Mabarjotje

MABARJOTJE ROODMANTEL.

oppassen en leeren wilde, liet ze haar op een school brengen waar ze alles leeren kon wat ze noodig had om onderwijzeres te worden.

Ze bleef daar verscheidene jaren en deed eindelijk zulk een goed examen, dat de heeren, die haar ondervraagd hadden, getuigden, dat ze de beste van allen was.

En de mevrouw van het dorp?

Wel, die was ook weduwe geworden, en daar ze geen kinderen had, kwam Mabarjotje bij haar in huis als juffrouw van gezelschap.

Nu was Margot, zooals mevrouw haar noemde, gelukkig en waar ze kon, daar maakte ze anderen het ook.

Eens nu, dat ik in het bosch kwam, waar ze als Mabarjotje Roodmantel hout sprokkelde, vond ik juffrouw Margot op een bank zitten, die op de plaats stond waar de eik gestaan had, die haar moeder ongelukkig maakte.

Ze zei: „Vrouw Hanselaar, hier zit ik zoo graag: want hier begon mijn geluk met een groot ongeluk en.....”

Toen vertelde ze mij de geschiedenis, die ik jullie nu verhaald heb.

DIAAN EN ZIJDESTAART.

Verscheidene jaren geleden leefde aan den oever van den Rijn een jager met vrouw en kinderen zeer gelukkig.

Hij heette Lindeman, maar de meeste menschen noemden hem eenvoudig Wout den Jager.

Wout verdiende een eerlijk stuk brood, en zoo de hazen, konijnen, patrijzen en eenden één vreeselijken vijand hadden, dan was hij het; want er leefde uren in den omtrek geen beter schutter. Wat hij onder schot kreeg raakte hij stellig.

Nu, dat was goed ook: want Wout had een groot huisgezin. Behalve zes kinderen, waarvan het jongste nog maar vijf jaar telde, had hij nog een oude moeder in huis, en daar deze half blind en lam was, kon ze niets verdienen of doen.

„Moeder heeft voor me gezorgd toen ik voor mezelf nog niet zorgen kon,” zei Wout, „en nu zij voor zichzelf niet meer kan zorgen, wil ik het voor haar doen.”

Een buurman, die rijk genoeg, maar heel gierig was, zei, toen hij hoorde dat Wout zijn oude moeder bij zich genomen had: „Ik weet niet wat den man beweegt dat mensch in huis te nemen! Ik houd niet van menschen, die zooveel hooi op hun vork willen nemen! Je zult zien, ze worden nog straatarm! Laten ze zoo'n oude gebrekkige ziel in het armhuis brengen. Zulk een huis is er voor! Maar zeker te trotsch om wat van de bedeeeling te krijgen. Nu, boontje zal wel om zijn loontje komen!”

„En ik houd het er voor, dat hij met zijn oude moeder Gods zegen in huis haalt,” antwoordde Rob de Visscher. „Ik heb nog nooit gezien, dat het kinderen, die hun ouders eeren, ongelukkig in de wereld gaat!”

Die Rob de Visscher had goed gezien, want inplaats van armer te worden, ging het Wout ieder jaar voordeeliger.

Zooeven heb ik gezegd, dat Wout gelukkig leefde, en dat is zoo.

DIAAN EN ZIJDESTAART.

Als hij 's avonds vermoeid van de jacht terugkwam, had zijn vrouw alles gereed om het hem zoo prettig mogelijk te maken. Altijd was ze blij, als ze hem zag, en alleen keek ze wel eens minder vroolijk, als.....

Ja, als?

Als Diaan, de jachthond, ook zoo maar mee naar binnen kwam.

Vrouw Lindeman was brandhelder. Geen stofje lag er op de meubelen, geen vuiltje op den vloer. De gordijnen voor de ramen waren helderwit en de withouten tafel was altijd schoon en lag nimmer overhoop met allerlei dingen. En daarom trok Wout zijn laarzen altijd in het voorhuis uit en deed zijn kamermuilen aan om toch geen vuilen boel te maken.

Had Diaan nu ook maar jachtlaarzen aangehad, dan zou het dier die ook hebben kunnen uittrekken. Maar nu kon hij dat niet, en het gevolg was, dat er wel eens vuile plekken op den grond kwamen, want van voetenvegen wist Diaan niemandal.

Eens op een avond, dat Diaan ook weer met vuile pooten in huis kwam, zei vrouw Lindeman: „Wout, ik wilde wel, dat je dien hond buiten

liet! Ik kan wel aan het poetsen blijven!"

„Och, dat is het dier zoo gewoon, vrouw!" antwoordde hij. „Ik kan het hem niet meer afleeren!"

„Ja, dan moet je maar een anderen hond nemen, die dat niet gewoon is," sprak zij dan.

Op het laatst begon het Wout te vervelen, dat zijn vrouw altijd een zuur gezicht zette als Diaan binnenkwam, en daarom besloot hij, Diaan voor een anderen hond te verruilen.

Zoowat een uurtje van zijn woning woonde een vriend van Wout, die ook jager was, en die had ook een mooien jachthond. Misschien dat die wel zou willen ruilen, en dan kwam alles in orde.

De ruil gelukte en Diaan werd naar den vriend gebracht.

Maar den anderen morgen werden Wout en zijn huisgenooten door een hevig geblaf gewekt, en toen Wout het raam openschoof om te zien welke hond zulk een leven maakte, zag hij dat het Diaan was, die den weg naar zijn oude woning had weten te vinden en nu door luid geblaf zijn blijdschap te kennen gaf, weer bij zijn vorige huisgenooten te zijn.

Zes uur verder woonde nog een andere vriend, en op zekeren morgen ging Wout met den trein mede om Diaan dáár te brengen. Als de hond zulk een verre reis en dan nog wel per spoor gedaan had, zou het toch wel een wonderbeest moeten zijn, als hij zijn oude woning weer opzocht en vond; want hoe kan hij den weg weten?

Maar, jawel Diaan kwam andermaal terug, en hoe graag Wout het lieve dier nu ook had willen houden, toch deed hij den zin van zijn vrouw en bracht het trouwe beest naar een anderen vriend, die heelemaal aan de overzijde van de breede rivier woonde.

Veertien dagen waren voorbijgegaan en de hond was niet teruggekomen.

„Diaan zal nu wel gezien hebben, dat we hem missen kunnen,” sprak vrouw Lindeman.

Nu ja, ze had gemakkelijk spreken; maar als men haar ook eens aan de overzijde der rivier gebracht en daar aan een zwaren ijzeren ketting vastgelegd had, zooals men Diaan gedaan had, geloof ik, dat zij ook niet naar haar woning teruggekomen zou zijn.

Maar wat gebeurt?

DIAAN EN ZIJDESTAART.

Toen de nieuwe eigenaar van den trouwen hond op een morgen opstond, zag hij in het hok onder het stroo wat krieuwelen en nu en dan hoorde hij angstig piepen. Hij deed onderzoek naar een en ander en vond in het hok, onder en op het stroo, vijf jonge hondjes.

Toen hij in huis kwam en aan zijn vrouw vertelde, dat Diaan in den nacht vijf jongen gekregen had, zei de vrouw: „Och, nu moest je het arme beest vrij laten loopen! Verbeeld je, een moeder aan den ketting!”

„Ik was het juist van plan,” zei haar man „maar ik vertrouw het beest nog niet. Als het de kans schoon ziet, zal het weer ontsnappen!”

„Wel, dat geloof ik niet,” zei ze. „De hond zal haar jongen hier niet in den steek laten; daarvoor houdt ze er te veel van!”

„Dat is waar ook,” antwoordde de man, „daaraan had ik zoo gauw niet gedacht! Ja, ja, ik kan het dier gerust los laten loopen.”

Een half uurtje later liep Diaan langs het erf en zocht een meer geschikt leger voor haar kleinen op.

Ze vond dat plekje in den ledigen koestal.

Dit gebeurde op Zaterdag, en op den eigen

DIAAN EN ZIJDESTAART.

avond vroeg de vijfjarige Marie Lindeman, of zij den anderen morgen nu eens het eerst van allen mocht opstaan.

„Nee, kind,” zei moeder, „dat gaat niet! Maar als ik koffie gezet heb, dan zal ik je het eerst roepen en het eerst aankleeden!”

Marie vond dat nu wel niet heelemaal naar haar zin en ze liet het lipje wel wat hangen, maar eindelijk viel ze in slaap.

De Zondagmorgen was aangebroken en moeder stond om zes uur op.

Weldra was de koffie gezet en Marie had door het behangsel van het ledikant naar het gewichtig oogenblik, waarop moeder klaar zijn zou, zitten loeren.

„Nu is moeder klaar!” riep ze en klapte in de handjes.

„Ja, kleine juffrouw Vroeg-in-de-wei, nu ben ik klaar en nu zal ik je wasschen en aankleeden! Kom er maar uit.”

In een wip stond Marie voor haar ledikantje en eer de koekoeksklok zeven uur geroepen had, sprong de kleine dreumes aangekleed door de kamer.

Het zonnetje scheen kostelijk, — de bloempjes bloeiden heerlijk, de vogeltjes zongen om het

DIAAN EN ZIJDESTAART.

mooist en over het erf heen stapte de haan met zijn kippen zoo parmantig heen en weer, dat Marie het niet langer uithouden kon en aan haar moeder verlot vroeg, buiten voor het huis met haar pop wat te mogen wandelen.

„Nu ja, beste meid, dat mag je wel, als je met je schoone kleertjes maar niet door het natte gras loopt en zorgt dat er geen stof op je witte kousjes komt!” sprak de moeder en deed voor haar slot en grendel van de voordeur en zette ze even open.

Met een gezichtje zoo vroolijk, dat zelfs meneer de haan er jaloersch van werd, stapte ze met Anna, de pop, de deur uit en het erf op.

Onderwijl ze zoo heen en weer wandelde en een enkelen keer achter om het huis naar het schuurtje keek, hoorde ze opeens een geblaf. Ze liep nog een eindje verder en..... een gil van blijdschap ontsnapte haar.

Daar was Diaan, die tegen haar opsprong en met de pooten haar wit voorschoot nogal vuil maakte.

Marie wilde aanstonds naar buiten loopen om te vertellen wat ze gezien had, maar de hond trok haar aan het schortje en bracht haar

DIAAN EN ZIJDESTAART.

in een hoek van de schuur, waar, op een hoop stroo vijf jonge hondjes lagen te woelen en te spelen.

„Neen, maar dat is lief, dat is lief!” riep Marie en haar pop op het stroo leggende, pakte ze de punten van haar schort in de handjes, zoodat ze een soort van zak maakte, deed de vijf jongen er in en liep zoo, door Diaan gevolgd, naar binnen.

„Moeder, vader, kijk eens, kijk eens,” riep ze, terwijl de blijdschap uit haar kleine oogjes straalde. — „Kijk eens, vijf jonge hondjes en.....” „Wof, wof!” zei Diaan en sprong vol vreugde tegen zijn oude meesteres op.

Vader sprong ook het bed uit, — op Zondag bleef hij altijd wat uitslapen, weet je, — en..... „wof, wof,” van pure vreugde sprong het beest hem bijna onderstboven.

Toen waren de andere huisgenooten aan de beurt en in dien tusschentijd wandelden Marie maar met de vijf jonge hondjes door de kamer.

„Wof, wof!” riep Diaan weer en bracht de huisgenooten bij Marie, alsof hij zeggen wilde: „En dat zijn nu mijn kindertjes! Die heb ik vannacht één voor één over den Rijn gebracht.

om weer bij jelui te wezen; want hier wil ik zijn en hier wil ik blijven!”

De huisgenooten zagen nu eens Diaan en dan weer de jongen aan, en eindelijk zei Wout: „Het is mooi van dat beest!”

„Ja,” antwoordde zijn vrouw, „het is heel lief!”

„Jammer maar, dat het dier er niet veel aardigheid van hebben zal,” vervolgde Wout, en zijn vrouw aanziende, vervolgde hij: „Ik zal die zes dieren vanmiddag maar weer naar mijn vriend brengen. Of, het is kermis in het dorp, ik zal ze aan iemand van een honden- en apenspel verkoopen!”

„Meen je dat?” vroeg de vrouw.

„Och neen, vader, laat die lieve Diaan met de jongen maar hier blijven!” vleiden de kinderen.

„Neen, lieverds, dat kan niet! Diaan is te onvoorzichtig. Het beest maakt een te vuilen boel! Kijk eens aan, daar heeft het beest zoo-
waar Marie's schort weer vuil gemaakt!”

„Dat zal ik wel weer schoon wasschen,” riep Betsy, de oudste dochter.

„En ik zal een warm hok voor hem timmeren, dan hoeft hij niet meer in de kamer te komen,” sprak Jan, een jongen van dertien jaar.

Grootmoeder was ook opgestaan en sprak, nader komende: „Als het dier vuile pooten in huis brengt, zal ik alles opredderen!”

Ondertusschen keek Diaan vragend rond. Het was alsof hij nieuwsgierig was naar hetgeen die groote en kleine menschen daar stonden te bespreken.

Moeder zei niets, maar ging heen.

Een oogenblik later kwam ze met een platte mand terug, legde er een stuk tapijt in, zette ze in een hoek van de kamer, nam de jonge hondjes uit Marie's schortje en deed ze in het mandje.

„Wat nu, vrouw?” vroeg Wout.

„De diertjes blijven hier; Diaan kan in de kamer komen als hij wil; maar wegbrengen of verkoopen, daar komt niets van in!”

„Diaan mag blijven! Diaan mag blijven!” joelden de kinderen, en alsof het trouwe beest verstaan had, wat er besloten was, ging hij naar de mand en vlijde zich naast de jongen neer.

De vijf hondjes werden met den dag grooter, en had vader den zin van de kinderen gedaan, dan had hij ze alle gehouden. Maar dat kon nu eenmaal niet. Alleen kleine Marie mocht

er een uitzoeken, omdat ze de diertjes in huis gebracht had en omdat vader nog wel een hond gebruiken kon.

Marie koos er een uit en de overige vier werden aan vrienden, bij wie Diaan geweest was, ten geschenke gegeven.

Dat het jonge hondje, dat bij Wout in huis bleef, goed verzorgd werd, spreekt vanzelf. Zijn naam was Zijdestaart, omdat zijn staart mooi gepluimd en wezenlijk zoo zacht en glanzig als zij was.

Zoo gingen er vier jaren voorbij. Zijdestaart was een heele baas van een hond geworden. Hij was uitmuntend op de jacht en waakzaam, daar was geen voorbeeld van. Als er 's avonds maar iemand langs het kiezelpad, dat voorbij de jagers woning naar het dorp leidde, liep, begon hij aanstond te grommen, en hoorde hij iemand buiten de huisgenooten aan de deur, dan stond hij op en hield trouw de wacht.

Maar eens op een middag was Zijdestaart verdwenen. Er werd gefloten, geroepen, gezocht, maar tevergeefs! Het beest kwam niet terecht.

Geen wonder, dat er om het verlies van het trouwe dier bijna evenveel droefheid was, alsof er een van de huisgenooten gestorven was.

DIAAN EN ZIJDESTAART.

Twee dagen later was Diaan óók weg en ook hij kwam niet terug.

Wout dacht terstond aan menschen, die slecht genoeg geweest waren om de mooie honden te stelen en liet er zooveel mogelijk onderzoek naar doen, maar wat hij ook deed, en wien hij er naar vroeg, Diaan kwam niet terecht en Zijdestaart ook niet, zoodat Wout wel genoodzaakt was een anderen hond aan te schaffen, en daar deze lang zoo lief niet was als zijn beide voorgangers, mocht hij volstrekt niet in de kamer komen.

En andermaal vervloog het eene jaar na het andere.

Marie was nu al een meisje van veertien en Betsy was al getrouwd.

Lang was er over het verlies der beide viervoetige huisgenooten gesproken, maar op het laatst waren beide toch bijna vergeten.

De zomer was ook weer in het land gekomen en met den zomer de kermis in het naburige stadje Rooshaven. Er waren daar verscheidene kleine tenten en onder andere was er ook een honden- en apenspel.

Marie, die nog weinig van de wereld gezien had, zou er den volgenden dag, dat was een

DIAAN EN ZIJDESTAART.

Zaterdag, met haar ouders heengaan, en daarom deed ze het gewone werk van den Zaterdag een dag vroeger.

Het was negen uur in den morgen en Marie was bezig de ruiten af te zeemen, toen ze opeens een vreeselijk geschreeuw van kinderen vernam.

Ze stond op en ging naar buiten om te zien wat er te doen was.

Zoodra ze buiten kwam, zag ze een hond, die als een Fransche soldaat gekleed was, het erf oploopen. De soldaten-plunje zag er erg gehavend uit.

„Een aangekleede hond! Een aangekleede hond!” joelden de kinderen en juist wilde Marie, die op dat dier niet gesteld was, naar binnen loopen, toen de hond, zoo goed en zoo kwaad dit in zijn vreemde pakje kon, een sprong naar de deur deed en Marie begon te likken.

„Hoezee! Hoezee!” riepen de kinderen en moeder kwam met twee oudere zusters van Marie aanloopen om te zien, wat daar buiten toch aan de hand was.

„O moeder, een hond, een leelijke, aangekleede hond! Help! help!” schreeuwde Marie, maar

DIAAN EN ZIJDESTAART.

nauwelijks had moeder het beest goed bekeken of ze riep: „Het is Diaan! Het is Diaan! Trek hem dat afschuwelijke, leelijke pak uit!”

„Diaan!” — dat woord hoorde de hond nauwelijks of hij hief den kop in de hoogte en begon luid te blaffen.

In een oogenblik was Diaan uit de kleeren en daar stond hij. Hij sprong van de eene naar de andere zijde en werd bijna dol van blijdschap!

's Middags kwamen vader en de twee jongens thuis en het vroolijke spel begon opnieuw.

Zoodra het middagmaal afgeloopen was, kwam Diaan naar Wout en trok hem aan zijn jas.

Wout dacht eerst, dat Diaan spelen wilde, en liet hem begaan; maar toen Wout naar het schuurtje ging om wat te timmeren, bleef de hond hem maar aan zijn kleeren trekken.

„Moet ik mee, Diaan?” vroeg Wout.

„Wof, wof!” klonk het van den hond en vroolijk sprong hij een eind vooruit den weg op.

„Jawel,” zei Wout, „ik wil met je mee, maar waar moet dat heen?”

„Ik wed, dat hij je iets wijzen wil, dat hij gevonden heeft!” zei moeder. „Ik zou hem eens volgen!”

DIAAN EN ZIJDESTAART.

„Best,” antwoordde Wout, „maar dan neem ik mijn geweer mee! Wie weet wat er te doen is!”

Dat geweer scheen Diaan anders geen plezier te doen, en ontevreden liet hij den kop hangen. Hij liep ook geen stap verder.

„Het geweer zou ik maar niet meenemen, Wout! Het schijnt den hond niet te bevallen. En dan, je weet, het is gesloten tijd, er mag niet gejaagd worden. Als de veldwachters je zagen, zouden ze je vast beboeten!”

„Je hebt gelijk, vrouw!” antwoordde Wout en zijn geweer in het rek hangende, nam hij zijn knoestigen wandelstok, die uit een doornstruik gehaald was, mee.

Nu sprong Diaan hem weer vroolijk tegemoet en wees hem den weg, altijd maar verder en verder.

Eindelijk kwamen ze in het stadje waar het kermis was en hier bleef Diaan voor het honden- en apenspel stilstaan.

Een paljas stond voor de tent te schreeuwen en het volk uit te noodigen binnen te treden, maar nauwelijks had hij Wout en Diaan gezien of hij riep: „Ah, daar is die 'onte! Keef op die beste!”

„Ja, vriendje,” zei Wout, „dat zullen we nu zoo gauw niet doen!”

„Keef op die 'onte! Dat is onze keleerde, Donné! Keef op, 'ier die beeste!”

„Ik geef je den hond niet!” sprak Wout doodbedaard. „Ik wil den baas van het spel spreken!”

„Die niet is voor jou te spreek! Keef op die 'onte!”

„Waarom wil je dien hond niet geven, goede vriend, als het bewezen is, dat hij van den eigenaar van het spel is?” vroeg nu een heer, die voorbijkwam.

Het was de burgemeester.

„Omdat dit mijn hond is, mijnheer! Hij is me vijf jaren geleden met nog een anderen ontstolen! En ik wed, dat die andere hier ook is!”

„Vijf jaren geleden is dit spel hier ook geweest,” sprak de burgemeester. „Maar kun je mij zeggen waarom je denkt, dat de andere hond hier ook is?”

„Met genoeg, mijnheer,” antwoordde Wout en vertelde in het kort de geheele geschiedenis van Diaan.

„Jij niet keloof, boerkemeister! Die man bedriek. Wij 'eb die 'onte wel al twaalf jaar!” riep de paljas.

Ondertusschen was er wel veel volk vóór de

DIAAN EN ZIJDESTAART.

tent gekomen, maar niemand trad er in, en dat begon den baas van het spel, die in de tent gereedstond zijn kunsten met de honden en apen te vertoonen, te vervelen. Met een gezicht, heelemaal rood van kwaadheid, kwam hij naar buiten en riep: „Wat is hier te doen?”

De paljas vertelde het hem en terstond zei de spellebaas: „Ja, dien hond hebben we al twaalf jaren. Ik heb hem in Rome van den kamerheer van Kardinaal Mantua gekocht! Hij was toen nog maar zes maanden oud!”

„Dat zal hier moeilijk uit te maken zijn, goede vriend!” sprak de burgemeester.

„Ik geloof van niet, burgemeester,” antwoordde Wout, die nu begrepen had, wie die heer was. „Zouden al de honden, die in de tent zijn, eens hier mogen komen? Ik zal dan zeggen of mijn Zijdestaart er bij is!”

„Breng de honden voor!” beval de burgemeester.

De spellebaas durfde niet weigeren en haalde zeven honden op het theater.

Wout bezag die dieren eens en zei: „Hij is er niet bij!”

„Zie jelui wel, die vent een bedriek is!” schreeuwde de paljas.

DIAAN EN ZIJDESTAART.

„Zijn dat al de honden?” vroeg de burgemeester.

„Ja, burgemeester, dat zijn ze alle. Ik heb er geen meer!”

„Mag ik nu nog eens fluiten?” vroeg Wout.

„Ga je gang!” sprak de burgemeester.

Hierop liet Wout een vreemd jagersgefluit hooren en pas had hij dat gedaan, of een langgerekt gehuil kwam uit de tent.

Wout floot nog eens.

Daar kwam leven achter het beschilderde doek en opeens kwam een hond, die als een oude vrouw gekleed was, jankend voor den dag.

Een jongen, die hem aan een touw vasthield en hem terug wilde trekken, werd zelf meegesleept.

Nu begon Diaan vroolijk te blaffen en Wout zei: „Zoo, Zijdestaart, ben je daar, mijn jongen?”

„Wof, wof!” antwoordde de hond en een grooten sprong doende, rukte hij zich los uit de handen van den jongen, en begon Wouts handen en gezicht te likken.

Het volk klapte in de handen en werd woedend op den eigenaar van het spel, die nog maar staande hield, dat hij beide honden gekocht had en dat die jager een bedrieger was.

„Wacht,” zei Wout, „ik zal deze twee eens

DIAAN EN ZIJDESTAART.

een kunst laten vertoonen, die mijn jongen dien honden geleerd heeft! Maar eerst zal ik hem dat vrouwenpak eens uittrekken!"

Wout smeed de ouwe plunje voor de voeten van den spellebaas en zei: „Ho-hop!"

Aanstands gingen Diaan en Zijdestaart naast elkander staan.

„Ho-hop!" riep Wout nog eens, en aanstands sprong Diaan hem over den rechter- en Zijdestaart over den linkerschouder.

„Ho-hop!" klonk het nog eens, en weer deden de honden hetzelfde kunstje en kwamen zoo weer vlak voor Wout te staan.

„Hip-hip!" riep nu Wout, en oogenblikkelijk gingen de beide dieren op de achterpooten staan, en toen Wout nog eens: „Hip-hip!" riep, kwamen ze op twee pooten naar hem toe, en toen ze bij hem waren, gaven ze Wout ieder een voorpoot.

„Moet ik die dieren nog meer kunstjes laten doen, of gelooft u nu, dat die beesten de mijne zijn?" vroeg Wout.

„Je kunt ze medenemen," sprak de burgemeester. „Met dien man van het spel zullen we het wel vinden!"

DIAAN EN ZIJDESTAART.

Verheugd keerde thans Wout naar huis. Het was al donker toen hij er aankwam en moeder begon al ongerust te worden. Maar nauwelijks was hij binnen of de twee honden begonnen op zulk een luidruchtige wijze hun blijdschap te toonen, dat een mensch hooren en zien verging.

De nieuwe hond, die nooit de vriend des huizes geworden was, werd nu weggedaan, en het gezellige leven tusschen menschen en dieren begon opnieuw.

Misschien duurt dat leven nog wel altijd voort; want ik heb nog niet vernomen, dat Diaan en Zijdestaart dood zijn.

De eigenaar van het honden- en apenspel werd tot een boete veroordeeld en kwam nooit weer in het stadje terug.

DE BOOZE MAN.

Dicht bij een groot bosch stond het eenvoudige huisje van Geurt, een flinken mandenmaker.

Altijd was hij ijverig in de weer en van vroeg tot laat klonk zijn vroolijk liedje.

Geurt had maar twee kinderen: Frans en Mina. Ze waren beiden even oud en nog maar negen jaar.

Op zekeren Zaterdag, midden in den zomer, zei moeder: „Frans, kom eens hier!”

Frans kwam en Mina volgde hem.

Nu, dat was geen wonder; want waar Frans was, daar was Mina en waar Mina was, daar was Frans.

Samen gingen ze naar school, samen gingen ze boodschappen doen, samen brachten ze mandjes weg, samen speelden ze, samen aten en dronken

DE BOOZE MAN.

ze, ja, ik weet haast niet wat ze zoo al meer samen deden.

Werd Frans geroepen, dan kwam Mina mee, en werd Mina geroepen, dan kwam Frans mee.

Zoo kwamen ze nu ook samen bij moeder.

„Wat blijft u, moeder?” vroeg Frans.

„Je moet met je zusje eens naar het dorp om onze paraplu te halen; Hein, de soldeerder, zou er een nieuwen stok in zetten!”

„Goed, moeder!” zei Frans.

„Jawel, maar nu ben je nog niet klaar! Als je de paraplu gehaald hebt, dan moet je in den winkel, waar ze aardewerk verkoopen, eens een Keulschen pot en een tafelbord halen, net zooals Mina er gisteren een gebroken heeft!”

„Ja, moeder!”

„En als je dat gedaan hebt, ga je naar tante Bet, die even buiten het dorp woont, en daar vraag je, of ze morgen niet eens komt, dan is vader jarig!”

„Vader jarig!” Ja, dat wisten Frans en Mina wel en ze hadden zich al heel wat van dien dag voorgesteld ook. Moeder zou vast koek op de boterham geven en 's middags, ja, ze hadden wel gezien wat moeder in dat zakje had, dat

DE BOOZE MAN.

ze uit de stad meegebracht had! Krenten waren het, en als die in huis waren, dan werd er rijst met krenten en bruine suiker gegeten.

Nauwelijks had dan ook moeder gezegd, dat vader den volgenden dag jarig was en dat tante Bet zou komen, of de kleinen kregen een kleur van plezier en begonnen met elkander te dansen.

„Nu, nu, waarom ben jelui zoo blij?” vroeg moeder.

„Omdat tante Bet komt,” zei Frans.

„En omdat we koek op onze boterham krijgen,” riep Mina.

„En rijst met krenten!” zei Frans.

„Toe maar! weet je nog meer?” sprak moeder.
„Straks komt er nog een taart of een tulband ook! Weet je wat je doet? Gaat nu maar eerst de boodschappen doen! Je kunt gemakkelijk voor den donker thuis zijn! Bij tante Bet mag jelui niet langer dan een uurtje blijven, hoor! Het is Zaterdag en dan hebben alle menschen het druk.”

De kinderen beloofden trouw alles te doen wat moeder bevolen had, en gingen naar het dorp.

Bello, de hond, liep nu eens voor, en dan weer achter, en gaf door luid geblaf zijn blijdschap te kennen.

Als de kinderen bedaard voortgingen, konden ze gemakkelijk in een half uur op het dorp zijn. Maar hoe gaat het? Er is op den weg zooveel te zien en te hooren! En..... ja, onder jelui, jongens en meisjes, is ook nog menig Roodkapje, die in plaats van de wafels naar grootmoeder te brengen, onderweg kapelletjes gaat vangen.

Met Frans en Mina ging het eveneens.

„Kijk eens wat een mooi roosje daar bloeit!” zei Mina.

„Eén,” riep Frans, „één? Ik zie er wel honderd! Willen we ze eens gaan plukken?”

„En wat moeten we dan met die bloemen doen?”

„Wel, meid, als we onze leege mand eens vol konden krijgen, dan gingen we naar meneer Venkel, den drogist, om ze te verkoopen!”

„Maakt die er dan ruikers van?”

„Wel neen, malle meid! Hij doet die in een groote pan en stampet er dan rozenolie van! Die is o, zoo duur! Wel een gulden voor een enkel druppeltje!”

„Als we dan die mand eens vol konden krijgen, wie weet of hij er geen rijksdaalder voor gaf!” zei Mina en begon terstond te plukken.

Frans hielp trouw mee! Ze plukten er heel

DE BOOZE MAN.

wat; maar zoo aan den struik leek het veel meer dan het werkelijk was. Toen ze er daar in den omtrek bijna geen een meer zagen, was de bodem van de mand nauwelijks bedekt.

„Ginder ver staan er ook nog,” zei Frans en liep er heen.

Mina volgde en beide kinderen plukten wat ze konden.

Eindelijk was de mand halfvol en daar ze er nu nergens meer zagen, vervolgden ze hun weg.

Intusschen hadden ze met dat plukken van rozen bijna een uur doorgebracht.

Het was drukkend heet en hard loopen konden de kinderen niet.

Hier en daar kwamen enkele wolkjes voor den dag, en als die dan voorbij het licht der zon gingen, was het veel frisscher op den weg, zoodat Mina wenschte, dat er nog maar veel meer wolken mochten komen.

Eindelijk kwamen ze in het dorp, en deden daar de boodschappen. De rozenbladeren wilde de drogist niet hebben.

Bij tante Bet bleven ze een uurtje en deze gaf de blijde tijding mee, dat zij en oom Gerrit morgen komen zouden.

DE BOOZE MAN.

Nu konden de kinderen naar huis.

„Kijk, Mien,” zei Frans, „zoo kunnen we óók loopen! Dat is nog nader en daar schijnt de zon niet!”

„Maar ik weet den weg niet!” sprak Mina.

„Ik wel, Mien, ik wel!”

„Hoe moet je dan loopen? Je bent er toch ook nooit geweest?”

„Geweest ben ik er niet, maar daarom weet ik toch wel hoe ik loopen moet! Kijk, ginder bij dien molen, — dat is de molen van Jan Bertels, daar moeten we linksom slaan, dan komen we op het pad van buurman Toon, en daar ben ik dikwijls genoeg geweest, als ik melk moest halen!”

„Daar ben ik ook dikwijls genoeg geweest! Ga dan maar mee!” sprak Mina en riep Bello, die alvast een heel eind op den gewonen weg vooruitgedraafd was.

Mina scheen nu ook haar zin gekregen te hebben; want het zonnetje kroop heelemaal achter de wolken weg.

Maar nog heeter, nog drukkender werd het.

„We moeten wat harder loopen, Mien! Als het eens ging regenen en onweeren!”

Mina werd angstig en sprak geen woord.

In de verte hoorde men al een licht gerommel.

Mina kroop dicht tegen haar broertje aan en zei: „Ik wilde wel dat we het andere pad maar genomen hadden! Wat is het hier donker!”

Frans werd ook bang, maar hield zich goed.

Weer een poosje later zei Mina, die evenals alle kinderen, die angstig zijn, graag vreeselijke vertellingen hoorde: „Frans, vertel eens wat!”

„Waarvan moet ik vertellen?”

„Van roovers!”

„Ik weet geen roovers-vertellingen meer!”

„Dan van den boozen man, die ijzeren beenen, koperen armen en glazen oogen heeft!”

„Ja, die vertelling weet ik, die zal ik vertellen,” zei Frans en begon:

„Achter in het bosch, tegen de rivier aan, liggen groote steenhoopen en staan nog brokken muren van een oud huis. De menschen noemen dat: het kasteel. —

„Maar je moet wat harder loopen, Mien, het onweer komt nader!”

„Ik doe het immers al, Frans! Vertel maar verder!”

„In dat kasteel nu, zijn nog groote kelders,
Roodmanteltje

DE BOOZE MAN.

heelemaal onder den grond, en in die kelders woont de booze man. Iederen dag heeft hij een kalf noodig en tien brooden en tien kruiken bier. Zooveel eet en drinkt hij. Zijn beenen zijn van ijzer, zijn armen van koper, zijn oogen van glas, zijn hoofdharen en baard van ongeponnen vlas, en hij is zóó sterk, dat hij de huizen verzetten kan, als hij maar wil."

„En wat doet hij?"

„Wat hij doet? Hij heet eigenlijk meneer Kinderschrik, en 's avonds gaat hij met een groote mand op zijn rug de dorpen en steden rond om kinderen te halen, die niet braaf zijn en die kwaad gedaan hebben!"

„Wij hebben geen kwaad gedaan! Ons zal hij niet halen!" zei Mina.

„Neen, dat zal hij ook niet! En als hij dan met die stoute kinderen thuis komt, dan geeft hij de meisjes aan zijn vrouw en....."

„Is de booze man dan getrouwd?"

„Zeker! Zij heet Griet en heeft looden beenen. Daarom kan zij niet ver van huis af, omdat die beenen zoo zwaar wegen en zij zoo gauw moe is. Haar lijf is van leer, haar armen zijn van staal, en haar vingers zijn net zoo lang en

DE BOOZE MAN.

dun als de breinaalden waarmee moeder wollen borstrokken breit. Haar oogen zijn ook van glas en haar haar is zóó lang, dat zij het, als ze het 's avonds losgeknoopt heeft, gebruikt om er zichzelf mee toe te dekken, in plaats van met dekens!"

„En wat doet zij?"

„Wel, ze laat de meisjes, die Kinderschrik haar gebracht heeft, den heelen dag water scheppen in een vat, dat geen bodem heeft!"

„Maar zoo'n vat komt nooit vol, Frans!"

„Juist, dat moet ook, en daarom doet ze dat. Dan worden die meisjes vreeselijk moe!"

„En wat doet hij met de jongens?"

„Die moeten den heelen dag, van vroeg tot laat, aan een toren bouwen!"

„Wat zal die toren dan wel hoog zijn!"

„Ja, Mien, die toren zou wel al lang boven de wolken uitgestoken hebben; maar de booze man breekt 's nachts af, wat de jongens overdag opgebouwd hebben, en dan gromt hij den volgende dag, dat ze zoo slecht vorderen!"

„Dat is gemeen, Frans!"

„Ja, Mien, dat is het ook, maar daar is niets aan te doen!"

Op dit oogenblik liet zich een heviger gerommel hooren, en vol angst versnelden de kinderen hun schreden. Het zweet liep hun langs het voorhoofd.

„Ik zie den molen niet meer, Frans!” zei Mien eindelijk.

Frans keek eens rond, bleef staan en sprak: „We zijn verkeerd geloopen, Mien, we moeten gauw terug!”

Terug? En ze waren al zoo bitter moe!

Hadden ze maar het gewone pad gehouden!

Eensklaps bleef Mina staan, pakte Frans bij den arm, wees in de verte, en zei stotterend: „K—k—kijk eens, Fr—Frans! Daar k—k—komt de—de—boo— booze m—m— man!”

Frans zag op en ontdekte een man met een mand op den rug. Hij scheen recht op hen af te komen.

Wat zouden ze doen?

Voortgaan?

Dan liepen ze den boozen man immers te gemoet? En dan..... brr!

Terug dan?

Jawel, maar ze waren immers verdwaald en kwamen dan niet thuis!

DE BOOZE MAN.

Diep in het bosch loopen?

Ja, dat konden ze wel; maar de booze man woonde immers in het bosch, hij wist er den weg zoo goed als zij den weg van huis naar het dorp, als ze langs den straatweg liepen!

De booze man kwam nader.

„Kijk, hij wenkt met de hand!” zei Mina.

„O, het is vast de booze man! Het bosch in, Mien, toe dan, loopen zoo hard we kunnen! Hij heeft ijzeren beenen en kan niet hard loopen. Hier, geef mij maar een hand!”

„Maar de mand is zoo zwaar, Frans!” zuchtte zij.

„Hier, geef mij de mand, en draag dan de paraplu! En nu vooruit! Hier, gauw, gauw!”

„Maar zou Bello niet tegen hem kunnen vechten, Frans?” vroeg Mina al voortlopende.

„Malle meid, Bello kan wel beentjes kluiven, maar geen ijzer bijten! Waren we maar thuis!”

Het onweer naderde meer en meer.

Aan alle kanten werd de lucht pikzwart!

Geen enkel plekje blauw was te zien!

De zon kon nog niet onder zijn! Neen, in lang nog niet! En toch werd het al donker.

Het werd doodstil.

Zooeven was er nog een klein koeltje, en nu

DE BOOZE MAN.

bewogen zelfs de bladeren van de populieren zich niet!

Geen vogeltje zong, en nu en dan zagen ze er maar eens een, dat zoo snel mogelijk in het diepst van het bosch wegvloog.

De koeien lieten een benauwd geloei hooren.

Werd het maar wat koeler! Maar neen, het werd al warmer en warmer.

Waar ze liepen, daar vloog het stof boven hun hoofden uit. Ze voelden, dat ze er hun mond vol van hadden.

De donderslagen werden al luider en luider. Eerst hoorden ze het onweer achter zich! Nu was het voor, achter, rechts, links, och, overal, overal!

En nergens was de molen te zien! Nergens!

„Ik kan niet meer, Frans!” riep Mina.

„Ja, ja, je moet, je moet! Denk maar aan den boozen man! Als die ons krijgt, dan.....”

Daar vloog een bliksemstraal door de lucht en er volgde zulk een hevige donderslag op, dat Mina met een vreeselijken gil Frans losliet en alleen het bosch inliep.

„Moeder, moeder!” riep ze.

Ach, niemand hoorde haar! Alleen Bello blafte: „Wof, wof!”

DE BOOZE MAN.

„Kom hier, meid! Je zult verdwalen!” zei Frans en liep haar achterna.

Eindelijk kwamen ze aan een open plek. Het was de zoom van het bosch.

„Een toren! Een toren!” riep Mina.

Frans keek uit en zei: „Het is onze toren niet! De onze heeft geen spits! Och, waar zijn we?”

„Het is de toren van den boozen man!” gilte Mina en liet zich achter een doornstruik op den grond vallen.

„Vooruit, meid, vooruit!” zei Frans.

„Ik kan niet meer!” zuchtte Mina.

„Nu, dat was geen wonder; want Bello zelf kon niet meer. De tong hing hem van vermoeidheid, hitte en dorst uit den bek.

Het onweer werd al heviger en heviger; de eene slag volgde op den anderen.

Eensklaps begon het vreeselijk te regenen; de bladeren van de boomen begonnen te ruischen en te bruisen; de takken bogen zich; — de storm stak op.

Onder dien doornstruik lag een groote steen.

„Hier,” sprak Frans. „Ga zitten!”

Mina deed het en Bello zette zich naast haar.

Frans deed hierop de herstelde paraplu open,

DE BOOZE MAN.

zette die met de punten en het einde van den stok op den steen over Mina en Bello, en kroop er toen ook onder.

Wat een geluk, dat die groene paraplu met roode randen zoo groot was! Nu kon de regen neervallen zoo hard hij wilde, zij bleven alle drie droog, ja, zelfs het mandje werd niet nat.

Hadden ze nu zóó thuis gezeten op den grooten steen, die vlak bij het kippenhok lag, kijk, dan zouden ze er zeker dol veel pret in gehad hebben.

Maar nu! — Neen, ze hadden geen pret; ze waren zoo benauwd, dat ze zelfs niet durfden huilen.

Want hoor eens, welke donderslagen! Zie eens welke vreeselijke bliksemstralen! Hoor den wind huilen! Zie den regen bij stroomen neervallen! Het water plast voorbij den steen, en ze voelen dat de takken van den doornstruik tegen de paraplu geduwd worden.

Ze rilden en beefden van angst.

Eensklaps stak Bello den kop op en begon te grommen.

„Daar komt iemand fluisterde Frans.

„Als het de booze man maar niet is!” zuchtte Mina.

„Wof-wof!” blafte nu Bello.

Frans keek even van onder de paraplu, gaf een schreeuw van schrik en rolde van den steen met het mandje op den vuilen, natten grond.

Mina wilde ook oprijzen, doch smeed de paraplu om, en.....

Daar stond de slechte man met de groote mand op den rug.

„O, meneertje Kinderschrik, doe ons geen kwaad! We zullen nooit meer omweegjes maken!” gilde Mina.

„We zullen-zullen n-nooit meer r-roosjes aan den weg pl-plukken!” riep Frans.

Bello blafte en liet den man zijn tanden zien.

„Waar kom jelui toch vandaan, kinderen?” vroeg de man en zijn stem klonk zóó zacht, dat Frans het waagde hem even aan te zien.

Neen, dat kon de slechte man niet zijn; want hij had geen glazen oogen en geen baard van ongesponnen vlas. Zijn handen waren niet van koper en.....

„Waar kom jelui toch vandaan, kinderen?” vroeg de man nog eens, onderwijl hij Frans ophielp.

„Wij komen van Drieburg, baas!” antwoordde Mina, die al heel gauw begon te zien, dat die man meneer Kinderschrik niet was.

DE BOOZE MAN.

„Ja, en vader heet Geurt van Wilzen en is mandenmaker!” sprak Frans.

„Maar lieve kinderen, dan ben je wel twee uren ver van huis af! Hoe kan je moeder zulke kleine kinderen alleen wegsturen? Waar moet je heen?”

„Och, baas,” zei Mina, „we wonen maar een klein half uurtje van het dorp af en we doen zoo dikwijls boodschappen!”

„We gaan samen ook iederen dag naar school en die is in het dorp!” voegde Frans er bij.

„Maar waar moet je dan heen?” vroeg de man.

„Naar huis,” sprak Frans. „Maar we zijn verdwaald!”

„Ha! Riep je daarom dat je nooit meer omweegjes maken zoudt? Ei, ei, nu begrijp ik het! Maar weet je wat? Mijn huis is hier dicht bij. Gaat maar met me mee, dan kun je wat eten en bij het vuur je wat drogen. Ik ben een koopman, zie je? Thuis heb ik een ezel en een kar, en als het onweer voorbij is, dan zal ik je wel naar huis rijden! Kom, gaat maar mede, en laat mij die mand maar dragen!”

Geheel gerustgesteld volgden Frans en Mina den vriendelijken man, die veel natter was dan

DE BOOZE MAN.

zij waren; want hij had geen paraplu gehad.

Toen ze bij hem in huis voor het vuur zaten en een lekkere boterham aten, vroeg de man: „Maar waarom ben jelui daar straks toen ik je wenkte, zoo hard aan het loopen gegaan?”

Frans keek Mina en Mina keek Frans aan, alsof ze tot elkaar zeggen wilden: „Vertel het maar!”

Toen de man nu nog een keer vroeg: „Voor wien zag jelui me aan?” zei Frans eindelijk: „We dachten, dat u de booze man was!”

„Wie is de booze man?”

„Die woont hier achter in het bosch,” zei Mina en keek angstig achter en om zich heen, want je kon niet weten, zie je! Ze waren immers hier achter in het bosch en.....

„Hoor eens kinderen, ik wil maar liever niets meer van dien zoogenaamden boozen man hooren! De menschen, die je dat verteld hebben, jokken, hoor! Hier in en buiten het bosch wonen geen booze mannen of vrouwen, die de kinderen kwaad doen. Eigenlijk geloof ik, dat ze nergens wonen. Maar hier in en buiten het bosch, ja, overal in de wijde wereld, wonen wel booze jongens en meisjes, die hun ouders heel veel verdriet aandoen. Als ik wist, dat jelui zulke kinderen

waart, bracht ik je weer naar buiten en ik liet je in den regen staan, zonder te zeggen: „Zóó moet je loopen om thuis te komen!”

De koopman keek lang niet vriendelijk toen hij zoo sprak; maar toch liet hij zijn vrouw nog een paar boterhammen snijden en twee glazen warme koemelk inschenken.

Eindelijk was het onweer afgedreven en de avondzon kwam door de wolken gluren; de ezel stond met de kar voor de deur; Frans en Mina namen er plaats in, en na tot zijn vrouw gezegd te hebben: „Ik denk om negen uur thuis te zijn!” nam hij de leidsels in de hand, gaf den ezel een tikje met de zweep, riep: „Voort, grauwkje!” en..... daar reden ze heen!

„O, wat een prachtig weer was het!

Van al de bladeren, en er waren er wel tien duizend maal tien duizend, hingen regendroppels, die in al de kleuren van den regenboog glinsterden, tintelden en schitterden, wanneer een klein koeltje door de takken blies en de stralen der avondzon in de droppeltje liet dansen.

De bloempjes, die een uur geleden bestoven en half verlept aan den weg stonden, en die bijna allen geur en alle kleur verloren hadden,

DE BOOZE MAN.

stonden nu met open kelkjes den regendrup op te vangen, en geurende en kleurende de kostelijke zonnestralen tegen te lachen.

De vogeltjes, die heel dan dag de hitte in hun keeltjes schenen gehad te hebben, en daarom niet helder zingen konden, lieten nu een wild-zang hooren, waarbij iemands hart openging. Of je wilde of niet, je moest ook zingen.

De koopman, die naast zijn ezel liep, scheen ook door de prachtige natuur getroffen, en den hoed van het grijze hoofd nemende, begon hij eensklaps te zingen:

„k Wil U, o God, mijn dank betalen,
U prijzen in mijn avondlied!
Het zonlicht moge nederstralen,
Maar Gij, mijn Licht, begeeft mij niet!
Gij woudt mij met uw gunst omringen,
Meer dan een Vader zorgdet Gij!
O, milde Bron van zegeningen,
Zulk een Ontfermer waart Gij mij!”

Frans en Mina zaten aandachtig te luisteren. Dat was wel een lied voor groote menschen; maar, zooals de oude man daar dat zong, verstonden en begrepen ze het best, en, als ze maar de wijs gekend hadden, zouden ze vast ook meegezongen hebben.

DE BOOZE MAN.

„Ken jelui dat lied niet, kinderen?” vroeg de oude.

„Neen, baas,” zei Frans, „maar we kunnen wel een liedje waarin van den regen en onzen Lieven Heer komt! Willen wij dat eens zingen? We hebben het op school geleerd!”

„Welzeker,” sprak de man, „ga je gang! Misschien ken ik het ook wel!”

Frans lachte en meende dat het onmogelijk was.

„Wel, laat maar eens hooren,” zei de oude.

„Het begint: God is goed, daar valt de regen,” begon Frans.

„Zie je wel, dat ik gelijk heb. Ik ken dat liedje ook; want mijn kleinkindertjes hebben het ook op school geleerd. Maar kom, willen we beginnen? Als we samen zingen, valt de weg korter. Begin maar!”

Frans en Mina vonden het zóó prettig, dat de oude man ook een schoollied zou meezingen, dat ze terstond begonnen:

„God is goed! Daar valt de regen

Op het uitgedroogde land!

Vader bad om zulk een zegen,

„Zonder regen,”

Zegt hij, „groeit noch kruid, noch plant!”

DE BOOZE MAN.

Lieve druppels, valt op de aarde,
Valt in milden overvloed!
't Goud is niet van zulk een waarde
Voor onze aarde!
God verhoort ons! God is goed!"

Het lied was uit en.....

„Daar is de toren van het dorp,” riep Mina.

„Nu weten we zelf den weg wel,” zei Frans.

„Och, nu ik zoo ver ben, zal ik jelui wel thuis brengen ook!” sprak de oude en dreef zijn grauwtje wat aan om meer spoed te maken.

Eindelijk kregen ze hun woning in het gezicht „Daar wonen we,” riep Frans.

Toen vader en moeder de kar zagen aankomen, kwamen ze beiden naar buiten loopen, om te zien, wat er toch met de kinderen gebeurd was; want ze kenden den man en de kar niet.

Onder het onweer waren de ouders wel wat, maar toch niet erg ongerust geweest; want ze dachten dat Frans en Mina bij tante Bet zouden zijn. Deze had het onweer vast zien aankomen en gezegd, dat ze maar blijven moesten tot de bui voorbij was.

Mina begon van blijdschap te schreien toen ze vader en moeder zag.

DE BOOZE MAN.

Natuurlijk werd er gevraagd en nog eens gevraagd. Vader noodigde den vriendelijken ouden man uit in huis te komen, maar deze bedankte, en zei alleen: „Nu, kinderen, als je een jaartje ouder bent moet jelui maar eens op een Zondag bij me komen, dan kunnen we samen nog eens praten!” Hierop groette hij de ouders, Frans en Mina, stapte in zijn karretje en reed hard naar huis.

Zoodra was de man niet weg, of de beide kinderen hadden den mond vol van den vriendelijken koopman, en ik behoef zeker niet te zeggen, dat Frans en Mina later nog menigmaal bij hem aan huis zijn geweest.

En hoe meer ze hem leerden kennen, des te minder begrepen ze, hoe ze iemand, die zoo goed was, eens voor den „boozen man” hadden kunnen aanzien.
